pag. 360.

neide lahuet pasunnist warte, enge ütel: „Aruta kõra, ma ei või nüüd teie häid plaani warta võtta, sest et meie siin küna lähdem, kuningas silma een olenne, selle pärast meie jo ülepi ei tohi hennäst näidata. Om nii meie warta orma, sis palle mina, antske mulle üks loodsin, et meie ellega rangete üle mere minnä või, et kuningas silm meid igavest enamb ei taar nägemä!"

Sõbralinn kalamehe lainsina neile kõige paremba loodsin, ja nüüd teisina merele minija lahuid lainusest hainajat, jätsina neid sõrmelinnale rannalaga, ninna lõksina suure laja mere poole minemä, selle suure orma doole looten, kus valitsep mees ninna kuninga maad. — Kui naa nii mitte kõik ja päiwa purjutanu olli, mand nägemale, see ja - teina rachel, — sis saina nemma nepet maa - ilma, kõige lõpuwõnsi mere nee nõttale. Selle olli nagune, kõige rikkumbitgi tüle - lõlena ei ole koftgi wrolt pahemaan, ninna ka mere wägi pär nii lõpmata suur preegel raiskk neide een. Ainult tasalin, eiglase leine nagusina pinnamisi üks kõst tanan edasi.

Weese lainsina jätsiä ka sõrdmisse maha, võtsina oma teina noti rollale, ninna Nakkina lõunat lõõma. Kotis olli mitta paberi sisse mähitutk ka nee kolm üli: waeja valetsi mulle sõrmesse, mis kala tseadusisele merewaeran olli: andsin, ja laat mun tähelemaan ütelden: „Kui se üle kõrd naise võtab, ja sull poig om, — sis pan nee sõrmesse, üks omma, teine naise, ja kolmas oma poja sõrme, sis tule ma sulle maan, tända kõik sis tarwatusi, ja tahtmisi."

Selle armulina lubamise ja tõotuse pääle mõtelden nüüd temä nee mulldsõrmesse paberi kesk wälä, pani üle omma, teise naise, ninna kolmandama omma poja sõrme. Ei sis nii temä pele olli temni — tulli ka mere põhjast tälla tuttan kala wällä, teet teda, ta naisk ninna poiga sõbralinalt, ninna küsse kohtelt, mis naa tahtwad. Nõor abiks meer ütel: „Armas kalamehe, sa näet, et meil jo midägi siin kõde lõpe mere pääl ei ole, ei kortsrit, kattet, kõõgit ei ka jõogit." Kala ütel tõtsi: „Olge teie siin kõstinun seeni rahulinalt paigan, ja kei - dagse ilma muretu magama, mitt ma teid sis ennest üles ärata nii siin ja midägi nõtä om."

Selma hüttsina kõstsina põhja kolme kesse rahulinalt magamma, ninna kala kõige oma puga pealsi merepõhjalle kõdus sut, ninna neile käsi and, jnsrija räiskis kiiwe kuiwa maa weerest ülis ka merepõhjast, sija kõdus kandä. Kala, suure ja räiskse tõusi ka oma ilemta käsi, ninna sis olli suure hulga kallu kandmikul erawamba suure kivi wasa koon, millest üks jago kallu, wäga suurel

pag. 361.

kuninglinule mejale wundamendi, merepõhjast alustan, teyema naasi - ma. Ent tõsi Kala suttasina üsle ja tõsse poole palke sidaima, minemast ukset, kuninglinun maja ehitäki. Kui kõik palgi kok - koon oleiwa — ehitiwa kala kõrapeale kuninglinu torre pealle üles, mis kest ja wälest kuninglinu maja kombel kullatu ja ilos - tatu olli. Ent kõigel pool ejal, nina kõik nüüd sündi — maga - siwa waese laiwnina weelgi oman loodsinun, siwa une seen kogunisse rahulinalt. Kui kõik täiwerte ja täiwerte jo walmis olli, mis sel üle kuninglinu paleele torwi olli, temä ilo, tredusse, nina kõige maja mõõblide pealest, — sis astu kala noorele mehele maan, ärat teda magusest une - nõost üles, nille seen tälle kuninglia ennja wõimus olli. Suure imetelemisega lasta temä oma silma wallale, sest ka kogoni ilma, ülewan ollen, olli temä nii sarna sugutsen ehtes ja tredusen mujan kui unengi. Ehmuts see sahe olli: unen magasi temä kallatun sängis, siidi pehja seen, nina nüüd küll ukkes majan mallas, ent ommate sis - jamat loodsinat, minda nemä, saate inemiste silmi lasja noa - ilma mees pite, elo ja surma kesket purjutenu. Seesama imelin mõte ja arwamine olli ka temä naisel, ja neide jätsme aasta - ne poigi imetlus sõga, kui noa mereft ilusate kuninguli - ne maja saanu. Kui kala nõude imetlemist nina ärätanist nägi, astu ta neide ette ja ütel: „Kas wat teie, mu häätegijä, olete kolen - mõtlen? Tulke omast loodsinust üles, ja affe edna ma - nu, sis laate teie õigeste arwu, kor nüüdsi weel olete." Noa astu - nu, sis laate teie õigeste arwu, kor nüüdsi weel olete." Noa astu - nu, ja loodsinust wälle edna mann, nina panniwa sõga immes, ka loodsinust wälle edna mann, nina panniwa sõga immes, et meri neide ümbre, ejal jwal olli. Kala astu jällgi neide mann, nina ütel: „Mina ole teile ukke kuninglinu maja ülen - ehitanu, kost teie kõike maailma mees pite elesi ja tagasi wõete Kõrwi, laiwga, nida nina teile siia weelgi wastu murelise. Sina, noormees, nina ejeralis hää - tegija (kunnat nüüd oma prowwa ninna pojaga ülle suure mehe ja ta prowwa ninna poja formus) formusse, omma nüüd siin omni sõrmen. Sest sõga sellest sõrmusse, kui sägevat selitsise ja wõimust tahte sinne meie merepõhjast, ülle sägeva mehe sõrme luiji külest lõudnu. Nii jama ka tema prowwa ninna poja sõrmusist. Sest ülle sõga kallist sõrmust sõrmen standen olet sina lille ukke maja, nina õra pillatu, sõa - wäe, ninna kõige wee - alusto ja lainete ninna kõige ülle maailma üle — mereruningar. Kõige mere saarde ja saarewate pääl on õra uppunu kuniste mereruninga saatsi